

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 227/03-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., t. č. v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody L., zastúpeného advokátom JUDr. J. F., G., ktorou namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 68/2003, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť M. M. v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

2. Sťažnosť M. M. vo zvyšnej časti **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2003 doručená sťažnosť M. M., t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody L. (ďalej len „ústavná sťažnosť“ a „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. F., G., ktorou namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 17 ods. 5 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv zaručených v čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tp 68/2003. K sťažnosti okrem plnomocenstva sťažovateľa pre advokáta neboli pripojené žiadne prílohy.

Sťažovateľ uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v T. sp. zn. ČVS: KUV-86/20-2001 Mh z 5. februára 2002 bolo podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „TP“) začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 163 ods. 1 TP vznesené obvinenie voči jeho osobe pre trestný čin skrátene dane a poistného [§ 148 Trestného zákona (ďalej len „TZ“)], trestný čin nedovolenej výroby liehu (§ 194a ods. 1 TZ) a pre trestný čin falšovania a pozmeňovania kontrolných technických opatrení na označenie tovaru [§ 145a ods. 1 a ods. 3 písm. b) TZ]. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť, ktorá bola 11. februára 2002 Krajskou prokuratúrou T. zamietnutá.

Uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 11/2002 zo 7. februára 2002 bol sťažovateľ s účinnosťou od 5. februára 2002 vzatý do väzby z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP, ktorú vykonáva doposiaľ v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody L.

Po celý čas trvania väzby sťažovateľ podával prostredníctvom svojho právneho zástupcu návrhy na prepustenie z väzby. Vo svojom podaní uviedol napr. žiadosť zo 6. novembra 2002, ktorá bola zamietnutá rozhodnutím okresného súdu z 19. decembra 2002, a žiadosť z 13. februára 2002 zamietnutú rozhodnutím okresného súdu z 28. marca 2002. Sťažnosti proti spomínaným rozhodnutiam okresného súdu boli rovnako zamietnuté. Posledná podaná žiadosť o prepustenie z väzby je z 15. júla 2003.

Jeho väzba tiež v priebehu doterajšieho konania „... uznesením OS v Trenčíne zo dňa 19. 7. 2002 sp. zn. 3 Tp 11/2002 bola predĺžená až do 5. 2. 2003, následne uznesením OS Trenčín zo dňa 31. 3. 2003 sp. zn. 3 Tp 2/03 bola predĺžená do 5. 8. 2003, aby bola posledným uznesením OS Trenčín zo dňa 14. 7. 2003 sp. zn. 3 Tp 68/2003 predĺžená do 5. 12. 2003“.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že počas celej doby jeho väzby s ním boli vykonané vyšetrovateľom iba tri vyšetrovacie úkony. V čase od 29. mája 2002, t. j. už vyše roka, s ním nebol urobený žiaden vyšetrovací úkon, ktorý by napomohol k objasneniu skutočností závažných pre jeho trestné stíhanie. Napriek skutočnosti, že jeho väzba trvá už vyše 18 mesiacov, opätovne bola predĺžená do 5. decembra 2003 uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Tp 68/2003 zo 14. júla 2003 (ďalej aj „uznesenie zo 14. júla 2003“ alebo „napadnuté uznesenie“), v rámci odôvodnenia ktorého okresný súd konštatoval, že návrh na predĺženie väzby je dôvodný a i naďalej sú dané dôvody väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP. Podľa sťažovateľa okresný súd pri vydaní tohto uznesenia postupoval v rozpore s § 2 ods. 4, § 71 ods. 1 a § 72 ods. 2 TP. V odôvodnení totiž neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho ďalšie zotrvanie vo väzbe, a to napriek tomu, že väzba znamená vážny zásah do ústavou garantovaných práv.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 67 ods. 1 písm. b) a c) TP sťažovateľ uviedol, že podľa neho v ňom *«zákonom požadované „konkrétne skutočnosti“ na jednej strane, musia byť dostatočným a rozumným podkladom pre odôvodnenie obavy uvedenej v tomto ustanovení, na strane druhej, ale v tomto štádiu konania nemožno očakávať jednoznačný a nepochybný záver, že ak obvinený nebude vzatý do väzby, bude pokračovať v trestnej činnosti. V naznačenej otázke sa teda nepredpokladá istota, ale to neznamená, že postačí len akési neisté, hmlisté a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnené podozrenie, lebo to by viedlo k neodôvodneným zásahom do ústavou zaručenej slobody. Zákonom vyžadované „konkrétne skutočnosti“ ako predpoklad väzby obvineného musia byť preukázané nielen pri vzatí obvineného do väzby, ale musia byť dané počas celého trvania väzby».*

Podľa sťažovateľa uznesenie okresného súdu zo 14. júla 2003 nenúti orgány činné v trestnom konaní k zintenzívneniu vyšetrovacej činnosti, naopak, predlžuje trvanie zásahu do jeho zákonných práv a slobôd.

Vzhľadom na skutočnosť, že § 74 ods. 1 TP neumožňuje proti tomuto uzneseniu podať opravný prostriedok, je podľa sťažovateľa splnená aj podmienka využitia účinných prostriedkov nápravy pred podaním sťažnosti ústavnému súdu v zmysle § 53 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Vzhľadom na to, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo vydané 14. júla 2003, je podľa sťažovateľa splnená aj ďalšia podmienka začatia konania pred ústavným súdom ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ zdôraznil, že už 18 mesiacov vo väzbe prežíva značnú neistotu, po celú dobu je nútený žiť v hrozných podmienkach, a to za skutok, ktorého sa nedopustil, čo všetko má samozrejme dopad aj na jeho zdravotný stav.

Ústavnému súdu preto na záver navrhol, aby po preskúmaní jeho sťažnosti vo veci rozhodol nasledovným nálezom:

„Okresný súd uznesením zo dňa 14. 7. 2003 sp. zn. 3 Tp 68/2003 porušil právo M. M. byť vzatý do väzby iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, právo byť súdený v primeranej lehote, alebo byť prepustený počas konania podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na urýchlené rozhodnutie súdu a nariadenie prepustenia ak je pozbavenie slobody tejto osoby nezákonné podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ruší sa uznesenie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 14. 7. 2003 pod sp. zn. 3 Tp 68/2003.“

II.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade ústavnej sťažnosti) podľa § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

2. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti požiadal, aby ústavný súd v prvom rade vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. júla 2003 o predĺžení jeho väzby do 5. decembra 2003 (evidentne podľa § 71 ods. 1 TP) došlo k porušeniu nasledovných práv podľa:

čl. 17 ods. 5 ústavy: Do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

čl. 48 ods. 2 ústavy: Každý má právo, aby sa jeho vec ... prerokovala bez zbytočných priet'ahov ...

čl. 5 ods. 3 dohovoru: Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť hneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

čl. 5 ods. 4 dohovoru: Každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

3. Podľa § 71 ods. 1 TP väzba v prípravnom konaní a v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutnú dobu. Ak by väzba v prípravnom konaní presiahla šesť mesiacov a prepustením obvineného na slobodu by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, môže na návrh prokurátora o ďalšom trvaní väzby do jedného roka rozhodnúť sudca a nad túto lehotu, najviac však do dvoch rokov, senát. Uznesenie o predĺžení väzby musí byť doručené obvinenému do 10 dní od rozhodnutia.

Pri predĺžení väzby nejde o návrh sťažovateľa v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru, ale o návrh iného oprávneného subjektu na predĺženie väzby (podľa § 71 ods. 1 a 3 TP sú nimi: prokurátor, predseda senátu a generálny prokurátor). Keďže ale konanie o návrhu na predĺženie väzby predstavuje automatické súdne preskúmanie v určitých intervaloch a z úradnej povinnosti zákonnosti väzby, ako aj existencie všetkých jej podmienok, čl. 5 ods. 4 dohovoru je na takéto konanie aplikovateľný (pozri *mutatis mutandis* rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. decembra 2000 vo veci *Jabloňski v. Poľsko*, No. 33492/96, § 87).

Z čl. 5 ods. 4 dohovoru potom vyplýva nielen právo sťažovateľa nachádzajúceho sa vo väzbe podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ale tiež právo, aby aj pri návrhu iného oprávneného subjektu týkajúceho sa väzby sťažovateľa rozhodol o zákonnosti tejto väzby súd.

Takéto práva súvisiace s preskúmaním väzby sťažovateľa - na základe jeho žiadosti o prepustenie z väzby alebo sťažnosti proti zamietavému rozhodnutiu, resp. na základe návrhu iného oprávneného subjektu - možno vyvodiť vzhľadom na ich znenie a nadväzujúcu právnu úpravu v Trestnom poriadku aj z odsekov 2, resp. 5 článku 17 ústavy (podľa prvej vety odseku 2 nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon). Oporou pre tento právny názor sú (sčasti) napr. aj nálezy vo veciach sp. zn. III. ÚS 7/00 a III. ÚS 38/01.

4. Keď sťažovateľ napáda zákonnosť postupu konania okresného súdu o návrhu prokurátora na predĺženie jeho väzby a predovšetkým zákonnosť napadnutého rozhodnutia zo 14. júla 2003 o predĺžení väzby do 5. decembra 2003, prichádza do úvahy možné porušenie práv, ktoré označil, teda podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 5 ústavy.

Podľa sťažovateľa bola jeho väzba predtým naposledy predĺžená uznesením okresného súdu z 31. marca 2003 do 5. augusta 2003. Napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. júla 2003 teda došlo k jej ďalšiemu predĺženiu od 5. augusta do 5. decembra 2003 (o štyri mesiace.)

Možné ďalšie predĺženie väzby sťažovateľa okresným súdom (na základe návrhu prokurátora) po 5. auguste 2003 bolo pre sťažovateľa, resp. obhajobu predvídateľné. Ústavnému súdu však nebolo preukázané, že by obhajoba bola využila aktívny prístup a namietala nezákonnosť ďalšieho trvania väzby sťažovateľa (po 5. auguste 2003) pred rozhodnutím okresného súdu o návrhu prokurátora na jej predĺženie. Tak by mohla ovplyvniť rozhodnutie okresného súdu vo svoj prospech alebo dať mu možnosť, aby sa vyvaroval prípadného porušenia práv sťažovateľa podľa ústavy alebo dohovoru.

Ohľadne namietaného porušenia práv uznesením o predĺžení väzby sťažovateľa ústavný súd už v uzneseniach sp. zn. III. ÚS 90/03 a III. ÚS 135/03 okrem iného uviedol: „Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde tiež vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.“

Keďže sťažovateľ námietky možného porušenia práv podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 5 ústavy nevyužil v konaní pred okresným súdom pred jeho rozhodnutím o predĺžení väzby sťažovateľa zo 14. júla 2003, ústavný súd jeho ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (bod 1 výroku uznesenia.)

Pri rozhodovaní súdu o návrhu na predĺženie väzby, ktoré je pre sťažovateľa predvídateľné, nemôže tento len pasívne vyčkávať na rozhodnutie a v prípade, ak je preňho nepriaznivé, napadnúť ho ústavnou sťažnosťou, ale v záujme ochrany svojich práv a osobnej slobody sa má snažiť ovplyvniť ho svojou argumentáciou ešte pred jeho prijatím.

5. Sťažovateľ ústavný súd tiež požiadal, aby vyslovil, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Účel označeného práva možno charakterizovať ako odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa súdnej alebo inej právnej ochrany (bez zbytočných prieťahov alebo v primeranej lehote).

V náleze sp. zn. III. ÚS 7/00 sa ústavný súd zaoberal aj právom osoby nachádzajúcej sa vo väzbe, aby doba väzby nepresiahla dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, vyplývajúcim z čl. 17 ods. 2 (a 5) ústavy. Uviedol však, že ide o iné základné právo, ako je právo na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Poukázal pritom, že vzťah medzi právami podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 17 ods. 2 ústavy je obdobný ako medzi právami podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 5 ods. 3 dohovoru. Zatiaľ čo čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa primeranosti lehoty na prejednanie veci súdom sa vzťahuje na všetkých účastníkov súdneho konania s cieľom chrániť ich pred nadmernými procesnými prieťahmi, čl. 5 ods. 3 sa týka len obvinených osôb, ktoré sú pozbavené osobnej slobody, a ochraňuje ich pred neopodstatnene dlhou väzbou (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Stögmüller v. Rakúsko z 10. novembra 1969, strana 40, § 5).

V trestnej veci sťažovateľa ide o jeho trestné obvinenie z 5. februára 2002, pričom jeho trestná vec sa nachádza stále ešte v štádiu prípravného trestného konania (nebola podaná obžaloba). Za priebeh prípravného konania vrátane povinnosti, aby bolo vykonávané bez zbytočných prieťahov, a teda pri rešpektovaní práva sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, primárne zodpovedajú orgány prípravného konania (prokurátor, vyšetrovateľ a policajný orgán), a nie súd (tento jeho priebeh zásadnejšie ani ovplyvniť nemôže). Za priebeh trestného konania súd zodpovedá vtedy, ak je podaná na obvineného obžaloba (pozri § 181 ods. 2 TP).

Do prípravného konania súd vstupuje v prípade potreby závažných zásahov do práv a slobôd obvineného vrátane zásahu do jeho osobnej slobody (chránenej čl. 17 ústavy) vo forme väzby. Keďže súd rozhoduje o vzatí do väzby a tiež o jej ďalšom trvaní, primárne za ňu zodpovedá vrátane možného porušenia práv obvineného spojených s väzbou podľa čl. 17 ústavy. Rozhodovaním o väzbe v prípravnom konaní súd v zásade nemôže ovplyvniť priebeh prípravného konania (odhliadnuc od jeho prípadného sťaženia, ak napr. obvineného do väzby nevezme a tento nebude na slobode k dispozícii pre trestné konanie), za ktoré zodpovedajú orgány prípravného konania, takisto ako väzbu nemôžu zásadnejšie ovplyvniť orgány prípravného konania, ktoré za ňu ani primárne nezodpovedajú.

Z uvedeného potom v súhrne vyplývajú tieto právne závery. Pokiaľ v trestnom konaní namieta porušenie práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy obvinený, toto právo sa vzťahuje na konanie o jeho trestnom obvinení. Pretože v prípravnom konaní konajú a rozhodujú o trestnom obvinení orgány prípravného konania, môžu v zásade len ony toto právo porušiť. Súd koná a rozhoduje o trestnom obvinení len po podaní obžaloby, a teda v zásade iba v tomto štádiu konania sa môže dopustiť porušenia označeného práva. Preto činnosť súdu, ktorý koná a rozhoduje v prípravnom konaní o väzbe, sa primárne týka osobnej slobody obvineného, a nie jeho trestného obvinenia. Pri zbytočných priet'ahoch týkajúcich sa väzby môže potom podľa ústavy porušiť iba právo obvineného, ktoré súvisí s jeho osobnou slobodou podľa čl. 17.

Pretože okresný súd už z týchto dôvodov napadnutým uznesením o predĺžení väzby sťažovateľa nemohol porušiť jeho právo na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v tejto časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená (bod 2 výroku uznesenia).

6. Ústavný súd napokon musel ústavnú sťažnosť odmietnuť pre zjavnú neopodstatnenosť aj v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Prvá záruka vyplývajúca z tohto ustanovenia (právo byť predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu) evidentne nie je aktuálna, uvažovať preto možno len o záruke druhej (právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený na slobodu). Táto má za účel zabrániť, aby obvinený zostával vo väzbe príliš dlho pred rozsudkom, čiže ho ochraňuje pred neopodstatnene dlhou väzbou.

Právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru by mohla porušovať neopodstatnene dlhá väzba. Primeranosť doby trvania väzby sa posudzuje v každej veci podľa jej osobitných okolností, pričom podstatnými sú predovšetkým: pretrvávajúce dôvodné podozrenia, že osoba pozbavená osobnej slobody spáchala trestný čin, významné a dostatočné dôvody pre toto pozbavenie a osobitná starostlivosť (urýchlenie) príslušných orgánov pri vedení konania proti nej (napr. III. ÚS 7/00).

Ústavný súd súc viazaný návrhom sťažovateľa podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, aby vyslovil, že k porušeniu označeného práva sťažovateľa došlo napadnutým uznesením okresného súdu o predĺžení väzby, musí konštatovať, že takýmto spôsobom nemohlo dôjsť k porušeniu označeného práva.

Právo sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru v časti týkajúcej sa primeranosti doby väzby možno porušiť iba v konaní trvajúcim určitú dobu súhrnom viacerých právnych skutočností (najmä rozhodnutie, opomenutie a nečinnosť), ktoré majú spolu za následok neprimerane dlhú väzbu, nie však jedným rozhodnutím, ktoré spravidla takýto následok nemôže mať.

Napadnutým uznesením okresného súdu zo 14. júla 2003 došlo k predĺženiu väzby sťažovateľa v období od 5. augusta do 5. decembra 2003, to znamená o štyri mesiace. Takéto rozhodnutie je nevyhnutným titulom pre väzbu len do budúcnosti, v označenom období (teda nie pre väzbu, ktorá už bola vykonaná), za predpokladu, že medzičasom nedôjde k prepusteniu sťažovateľa z nej zákonne prípustným spôsobom.

Keďže samotným napadnutým uznesením okresného súdu nemohlo dôjsť k neprimerane dlhej väzbe sťažovateľa v rozpore s čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie práva sťažovateľa podľa označeného ustanovenia z dôvodu napadnutého uznesenia okresného súdu bolo potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2003